

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ — ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ, διήγημα τοῦ Ἀμερικανοῦ Θωμᾶ Βαίλεϋ "Αλδριχ. (τελος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ναί, πολὺ ἄτιμος, ἐψιθύρισεν ἡ Λύγουστίνη. (σελ. 306).

ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΜΟΝΣΟΡΩ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ:

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΔΙ΄ ΩΡΑΙΟΤΑΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ,

ΤΟ ΔΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ,

ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΡΓΟΝ:

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΔΗ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΘ'

Ὁ ἰχθὺς τῆς οἰκογενείας.

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Νέραν.

Πρὸ δύο ὥρων εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος καὶ ἡ Νέρα ἐκοιμάτο εἰσέτι· δυσάρεστόν τι ὄνειρον ἐβασάνιζεν αὐτὴν. Αἰθνης ἐξέτεινε βιαίως τοὺς βραχίονας, ἐκάθησεν ἀποτόμως ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἠνέφξεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμούς.

— ὦ! ἐπιθύρουν, αὐτὰ τὰ ὄνειρα εἶνε κακά! Εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι μ' ἐφόνευσεν ὁ σύζυγός μου...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς, μαῦρη τις Ἀφρικανίς.

— Τί θέλεις, Ἀἰδὰ; ἠρώτησεν ἡ Νέρα.

— Ἡ κυρία Κουρσὺ θέλει νὰ σὰς ἴδῃ.

— Ἄς ἔλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ Νέρα, ἄς ἔλθῃ.

Ἡ Αὐγουστίνη, εἰσελθοῦσα ἔτρεξεν εἰς τὴν κλίνην τῆς ὠραίας ὀκνηρᾶς, ἠσπᾶσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἶτα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἑδράς.

— Βεβαίως μεγάλως θὰ ἐξεπλάγῃς ἰδοῦσά με, εἶπεν... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤξεύρῃς, φίλη μου, ὅτι ὕψωσα τὴν σημαίαν τῆς; ἐπαναστάσεως. ὅπως ὅλοι οἱ ὑποδεδουλωμένοι λαοί... Ἦλθον εἰς Παρισίους καὶ θὰ μείνω ἐδῶ διὰ παντός... Εἶμαι ἤδη ἐλευθέρη καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν φοβοῦμαι πλέον νὰ ὑποδουλωθῶ... Ἐγκατέλειψα τὸν σύζυγόν μου...

— Τὸν κύριον Κουρσὺ, ὁ ὁποῖος τόσον σ' ἠγάπα!

— Τώρα πλέον! δὲν θέλω τὴν ἀγάπην του...

— Καὶ πῶς θὰ ζήσης; ἠρώτησεν ἡ Νέρα.

— Ἡ προίξ μου μοὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ ζήσω ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ὅπως θέλω.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα; Ἐπειτα, τίς οἶδεν! ἴσως ἀποθάνω, ἀγαπητῆ μου.

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ το ἀποφασίσω, πολὺ περισσότερον ἀφοῦ ἡ ἰδική μου θέσις πρὸ ἐνός ἤδη ἔτους δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ὁ σύζυγός μου ἐφαντάσθη ὅτι διὰ τῶν ἔργων του θὰ γίνῃ μέγας ἄνθρωπος· κατὰ τὸ διάστημα ἐνός ὀλοκλήρου ἔτους εἰργάσθη ἐπὶ μιᾶς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ἀκόμη δὲν ἐβαρύνθη νὰ βλέπῃ. Φαντάσου! καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐφόρου τοῦ παρελθόντος ἔτους τὰ φορέματα καὶ κατήντησα πλέον γελοία! Καὶ ὑποφέρω ὅλα αὐτὰ, διότι ὁ Γουσταῦος εἶνε εὐκολόπιστος καὶ ἤκουσε τὰς συμβουλὰς ἐνός συναδέλφου του, ἀρχιτέκτονος, ὁ ὁποῖος τῷ εἶπεν ὅτι ἡ εὐτυχία τότε μόνον ἀποκτάται, ὅταν ἡ γυνὴ εἶνε οἰκονόμος. Ἐγὼ πλέον ἐβαρύνθη αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ χθὲς εἶπον εἰς τὸν σύζυγόν μου ὅτι πρέπει πλέον ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται ὅπως καὶ πρότερον... Τί ἀνοησία! νὰ θέλῃ τώρα νὰ ἐργάζεται διατί;... διὰ τὸ μέλλον, ὅπως αὐ-

τὸς λέγει. Ἄ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Τέλος πάντων, ἂν δὲν με ἀκούσῃ, χωρὶς ἄλλο, θὰ σε μιμηθῶ... Τί μὲ συμβουλεύεις καὶ σύ;

Δύναται τις εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ ὅποια ὑπῆρξαν αἱ συμβουλὰι τῆς Αὐγουστίνης.

Ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἰχθὺς τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ φίλη τῆς.

Πᾶς σῶφρων ἀνὴρ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ ἔχῃ φίλας, διότι αὐταὶ πάντοτε ὑποδαυλίζουν τὴν διχόνοιαν καὶ οὐδέποτε παραδέχονται ὅτι ὁ ἀνὴρ ἔχει δίκαιον. Ἡ γυνή, φύσει εὐπιστος οὕτως καὶ ἀδυνάτου χαρακτῆρος, δίδει ἀκράσιν εἰς τοιαύτας ὀλεθρίας συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα καὶ οὕτως θάττον ἢ βράδιον ἐπέρχεται ἡ παντελής αὐτῆς καταστροφή.

Διὰ τὸν ἄνδρα ὅμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα· ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ φίλους, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ὀξυδεοκέστερος καὶ βουνεχέστερος τῆς γυναικὸς, δὲν εἶνε, κατὰ γενικὸν κανόνα, οὔτε μικροπρεπής, οὔτε εὐπιστος, οὔτε μνησικάκος, οὔτε κρυφίνους, οὔτε ἐγωιστής· ὡς ἄνθρωπος, δύναται καὶ αὐτὸς νὰ σε φθονήσῃ ἢ νὰ σε μισήσῃ, ἀλλ' ἄνευ ὑποκρισίας, ἀνευ ὀπισθοβουλίας· δύναται νὰ σε φονεύσῃ, ἀλλὰ θὰ σε φονεύσῃ παρρησίᾳ διὰ τοῦ ξίφους, δὲν θὰ σε δολοφονήσῃ δι' ἐνέδρας. Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἄνδρα νὰ ἔχῃ φίλους, διὰ τὴν γυναῖκα ὅμως εἶνε ἐπικίνδυνον.

Δὲν ἐδύνατο λοιπὸν ἡ Αὐγουστίνη νὰ δώσῃ εἰς τὴν Νέραν εἰ μὴ ὀλεθρίας συμβουλὰς.

Νέα τις φάσις ἐχαρακτήριζε τότε τὸν βίον τῆς. Εἶχε διαζευχθῆ τοῦ συζύγου τῆς, ἐνῶ οὗτος ἔζη ἐτι εὐδαίμων καὶ μακάριος, καὶ εἶχε λάβει οἰκειοθελῶς τὸ διαζυγίόν τῆς, τὸ ὁποῖον διὰ τὰς γυναῖκας πολλὰκις — ἂν οὐχὶ πάντοτε — εἶνε ταυτόσημον πρὸς τὴν αἰωνίαν λύπην καὶ τὴν ἀτιμίαν... Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Αὐγουστίνη δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ὑποστηρίξεως καὶ συζυγικῆς περιθάλψεως...

Οἱ φίλοι τῆς, ἢ μᾶλλον οἱ κατ' ὄνομα φίλοι τῆς, εἶχον συμφέρον νὰ τὴν ἀπατώσιν, ὅπως ἐπιτύχωσι τῶν σκοπῶν τῶν· αἱ δὲ φίλαι τῆς ἔτυρον αὐτὴν πρὸς τὴν ἄβυσσον, ρίπτουσαι κατ' αὐτῆς τὸν λίθον τοῦ ἀναθήματος. Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τὸν μῦθον τῆς ἀλώπηκος· ἀπαξ διαφθαρεῖσαι, προσπαθοῦσι νὰ διαφθείρωσι καὶ τὰς ἄλλας, πρὸς τοῦτο δὲ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ μέσα, ἔστω καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλους τῶν.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἦτο μὲν ἐτι διεφθαρμένη, ὅπως αἱ πλείστα τῶν κυριῶν, ἵνα ἐξωθήσῃ τὴν Νέραν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀτιμίας, ἀλλ' ἤρχετο μόνη εἰς Παρισίους, ἐγκαταλείψασα τὸν σύζυγόν τῆς, μετ' ὀλίγους δὲ μῆνας θὰ ἤρχετο καὶ ἡ Βαρβάρη. Ἡ Ἰριγένεια δὲν συνεμεριζέτο ποτε τῶν διασκεδάσεών τῆς, ἡ δὲ Λουίζα Ρεβέλ, οὕσα πτωχή, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ συμμετέχῃ τοῦ εὐφροσύνου βίου τῆς. Εἶχε λοιπὸν ἀνάγκην μιᾶς φίλης, νέας, ὠραίας καὶ γνωστῆς εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Αὐγουστίνη ἐσκέφθη ἀμέσως τὴν Νέραν· διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὕτη συνήνου ἅπαντα τὰ προτερήματα ταῦτα, ἐφαίνετο καὶ λίαν διετε-

θειμένη ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν κινδυνώδη πορείαν τῆς. Ἡ Αὐγουστίνη ἀνεκοίνωσε πάραυτα εἰς τὴν φίλην τῆς τὸν σκοπὸν τῆς καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ ὑποδείξῃ τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἄν ὁ σύζυγός σου σὲ ἀγαπᾷ, τῇ εἶπε, δανείσου ὅσα χρήματα θέλεις, θὰ τα πληρώσῃ... μὴ σε μέλει... Ἀφοῦ οἰκειοθελῶς δὲν ἐξοδεύει, θὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τῆς βίας...

Ἡ Νέρα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐνεδύθη ἐν τάχει· ὅτε δ' ἐκαλλωπίσθη, ἔκρουσε βιαίως τὸν κῶδωνα.

Ἡ μαῦρη Ἀφρικανίς ἐνεφανίσθη.

— Ἀἰδὰ, τῇ εἶπεν, ἡ κυρία Κουρσὺ θὰ προγευματίσῃ μ' ἐμέ. Κάμε λοιπὸν γρήγορα.

Μετὰ τινα λεπτὰ αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἐπρογευματίζον, καθήμεναι ἢ μία πλῆσιον τῆς ἄλλης καὶ συνομιλοῦσαι περὶ τῶν μελλόντων σχεδίων τῶν

Ἡ Νέρα ἐπεκρότει τὰ σχέδια τῆς Αὐγουστίνης καὶ ἔμειναν κατὰ πάντα σύμφωνοι· οὐχ ἦττον, καίτοι ἦτο δυσηρεστημένη ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς, οὐδέποτε θὰ ἔσπεργε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν. Εἰς τοῦτο μόνον τὸ ζήτημα διεφώνει μετὰ τῆς Αὐγουστίνης. Ἄλλως τε ἡ οἰκονομικὴ αὐτῆς θέσις ἦτο πολὺ κατωτέρα ἐκείνης τῆς Αὐγουστίνης. Ἡ Νέρα δὲν εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ὁ σύζυγός αὐτῆς, πλὴν τῆς τέχνης τοῦ ἂν λοιπὸν ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγόν τῆς, οὐδ' ὅλως ἀπίθανον ὅτι οὗτος, καθὼ καλλιτέχνης, εὐκόλως θὰ ἐλησμόνει αὐτὴν χάριν τῆς τέχνης του, εἰς ἣν μετὰ ζέσεως θὰ ἐπεδίδεδτο.

Ἦτο λοιπὸν ἀνοησία νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύζυγόν τῆς· οὐχ ἦττον ὁ περιωρισμένος αὐτῆς βίος τὴν ἐστενοχώρει. Ἦτο ἐκ φύσεως φιλήδονος, ἠγάπα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ ἔπρεπε νὰ συναίνεσῃ εἰς τὰ σχέδια τῆς Αὐγουστίνης.

Ὅθεν αἱ δύο φίλαι, ὀρκισθεῖσαι ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἔθλιψαν τὰς χεῖρας πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων τῶν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου, ὅτε ἀφνης ἡ θύρα αὐτοῦ ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Γουσταῦος.

Ἰδὼν δὲ αὐτάς, ὁ καλλιτέχνης ὀπισθοχώρησεν ἀμηχανῶν.

— Καλέ, δὲν βλέπεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Νέρα, ἡ ἔγεινες τόσον πρόστυχος, ὥστε δὲν χαίρεται τὴν κυρίαν Κουρσὺ;

Ὁ Γουσταῦος, ἀφοῦ ὠμολόγησεν εἰλικρινῶς ὅτι ἠγνοεῖ τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Κουρσὺ, ἐζήτησε συγγνώμην καὶ, χαίρετίσας αὐτὴν, ἠρώτησε περὶ τῆς υγείας τοῦ κυρίου Κουρσὺ.

— Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος! προσέθηκε, πῶς τὸν ἐνθυμούμαι πάντοτε! Τί πνεῦμα διορατικόν! Τί καρδιά ἀγαθὴ!

— Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς! Σεῖς οἱ ἄνδρες πόσον ἀγαπάτε τὸν ἀμοιβαῖον θαυμασμόν! εἶπεν ἡ Νέρα. Αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος, ὅπως τὸν λέγεις, φαντάζεσαι τί ἔκαμεν; Ἠρνήθη νὰ πληρώσῃ ὀλίγα μικρὰ χρέη τῆς συζύγου του... καί, τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα, δὲν ἤθελε οὔτε λεπτόν νὰ δίδῃ εἰς αὐτὴν. Ἐννοεῖς ὅτι τοιαύτη

ζωή ἦτο πλέον ἀνυπόφορος καὶ διὰ τοῦτο ἡ κυρία Κουρσὺ τὸν ἀφῆκεν . . .

— Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὸν κύριον Κουρσὺ, εἶπεν ὁ Θειδῶ πρὸς τὴν Αὐγουστίνην, καὶ συγχωρήσατέ μοι, κυρία, νὰ λυπηθῶ καὶ δι' ὑμᾶς, διότι νομίζω ὅτι, μία γυνή, ἐγκαταλείπουσα τὸν σύζυγόν της, προετοιμάζει τὴν δυστυχίαν της.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀστείον! ἀνέκραξεν ἡ Νέρα· ὁ κύριος Κουρσὺ ἔχει πάντοτε ἄδικον . . .

— Ἄς μοι ἐπιτρέψῃ ἡ κυρία Κουρσὺ νὰ τη εἶπω ὅτι ὁ σύζυγος δὲν ἔχει πάντοτε ἄδικον.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ὁ σύζυγος, χάριν ἀβροφροσύνης τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ παραβλέπῃ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς συζύγου του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, αὕτη εἶνε κακὴ λογικὴ! Ὁ ἀνὴρ, καὶ κατὰ φυσικὸν κανόνα καὶ ὡς μεγαλειότερος σχεδὸν πάντοτε τῆς συζύγου του κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἔχει καὶ κρίσιν περισσοτέραν καὶ πείραν μεγαλειότεραν· βλέπει τὰ πράγματα μακρόθεν, ὅσον σεῖς αἱ γυναῖκες δὲν τὰ βλέπετε . . . Ὁρκισθήτε εἰς αὐτὸν αἰώνιαν πίστιν καὶ ὑπακοὴν καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραβαίνετε τὸν ὄρκον σας.

— Ναί, ἀλλ' ὅταν μᾶς ἀγαπᾷ . . . εἶπεν ἡ Νέρα.

— Πολὺ καλὰ, τὸ ἐννοῶ . . . Δηλαδή ὅταν σὰς ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ παραβλέπῃ τὰ πάντα, πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σας, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅταν σὰς ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ παραδέχεται ὅτι ἔχει πάντοτε ἄδικον.

— Βεβαίως.

— Ἐξαιρετὰ . . . Αἱ γυναῖκες ἔχουσι πάντοτε μεγάλας ἀπαιτήσεις, καὶ δι' αὐτὸ σπανίως εὐδοκίμουσιν οἱ γάμοι. Τί θέλετε νὰ σας εἶπω περισσότερο; Σεῖς θέλετε τὰς διασκεδάσεις σας, τοὺς χορούς σας, τὰ θεάτρα σας, τοὺς περιπάτους σας, τὴν πολυτέλειάν σας, καὶ ἀδιαφορεῖτε ἂν ταῦτα θὰ φέρωσι τὸν σύζυγόν σας εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Ἡ Νέρα ὕψωσε τοὺς ὄμους μειδιῶσα.

— Ἰδοὺ πῶς μᾶς κρίνουσιν οἱ ἄνδρες, ἀγαπητὴ μου, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Κουρσὺ. Ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι αὐτὸς ὁ χωρισμὸς θὰ γίνῃ καλὸν μάθημα διὰ τὸν κύριον Κουρσὺ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ταχέως θὰ μετανοήσῃ . . . Τώρα, σὲ παρακαλῶ, Γουσταῦε, ἄφες μας· θέλω νὰ ἐνδυθῶ, διότι θὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς κυρίας Κουρσὺ.

Καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν αἱ δύο φίλαι ἔτρεχον τῆδε κἀκεῖσε.

— Ἡ Αὐγουστίνη διήλθεν ἐκ τοῦ συμβολαίουγράφου της, πρὸς ὃν ὁ κύριος Κουρσὺ εἶχεν ἀποστείλει δικασίας χιλιάδας φράγκων. Ἐλαβεν ἐξ αὐτῶν δέκα πέντε χιλιάδας, καὶ ἀφ' οὗ ἠγόρασε διάφορα ἔπιπλα καὶ ἄλλα πολλά εἶδη, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Νέρα νὰ δειπνήσῃσιν εἰς τὸ Ἄγγυλικὸν Ξενοδοχεῖον. Μετὰ δὲ τοῦτο μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον, ὅπθεν, ἐξελθοῦσαι λίαν ἀργά, ἀπεχωρίσθησαν, μετὰ τὴν ὑ-

πόσχεσιν ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ συνητῶντο καὶ πάλιν.

Ὁ Γουσταῦος περιέμενε τὴν σύζυγόν του, ὅπως δειπνήσῃ· μὴ βλέπων δὲ αὐτὴν ἐρχομένην, ἔφαγε μόνος καὶ εἶτα ἐξῆλθεν εἰς περίπατον· ἐνῶ δὲ διήρχετο ἀσκόπως τὰς ὁδοὺς ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Τακονιέρου. Μὴ εὐρὼν δ' αὐτὸν οἰκαδε, παρεκάλεσε τὴν σύζυγόν του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ περιμενῇ μέχρι τῆς ἐπανόδου του. Ἐνῶ δὲ ὁ Γουσταῦος ἀνέμενε τὸν Τακονιέρον, ἔβλεπε μετ' ἀπειρου χαρᾶς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του ἀποκοιμίζουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τὸ τέκνον της, τὸ ὁποῖον ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τῶν μικρῶν αὐτοῦ χειρῶν, ὅτε δὲ τὸ παιδίον ἐντελῶς ἀπεκοιμήθη, εἶδεν αὐτὴν νὰ τὸ ἐναποθέτῃ ἐντὸς τοῦ λικνου του, νὰ τὸ λικνίξῃ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ εἶτα νὰ λάβῃ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ νὰ καθήσῃ πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ καλλιτέχνης ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολικός· τοῦτο δὲ ἐννοήσασα ἡ κυρία Τακονιέρου, ἔμενε καὶ αὕτη σιωπηλή, μὴ τολμῶσα νὰ διακόψῃ τὰς σκέψεις του.

Ἐπὶ τέλους ὁ Τακονιέρος ἐπανῆλθε πλήρης φαιδρότητος καὶ χαρᾶς. Ἡ σύζυγός του ὑπεδέχθη αὐτὸν μειδιῶσα.

— Ἄ! φίλε μου, τῷ εἶπε τότε ὁ Γουσταῦος, σὺ, ὁ ὁποῖος πάντοτε μοὶ λέγεις ὅτι πρέπει νὰ ἔχω θάρρος καὶ ὑπομονήν, εἰπέ μοι, διατί πάντοτε γελάς; διατί εἶσαι πάντοτε εὐτυχής; . . . ἐνῶ οἱ ἄλλοι κλαίουσιν; . . .

— Ἀκόμη λοιπὸν μ' ἐρωτᾷς; τῷ εἶπεν ὁ Τακονιέρος· δὲν ἤρχισες λοιπὸν νὰ ἐργάζησαι, ὅπως πρότερον;

— Θέλω νὰ ἐργασθῶ . . . μάλιστα ἤρχισα κἀτι τι . . . Σήμερον ἡ Νέρα μοὶ ἔδωκε μίαν καλὴν ἰδέαν . . .

— Ἄ! σὲ συμβουλεύω, φίλε μου, καὶ πάλιν νὰ ἐργάζησαι διὰ τῆς φαντασίας σου, ἀνέκραξεν ὁ Τακονιέρος, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃς ὡς ὑπόδειγμα τὴν Νέραν . . . Ἄλλως τε νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καὶ ὀρθὸν νὰ παρουσιάζῃς πάντοτε εἰς τὸν κόσμον τὴν καλλονὴν τῆς συζύγου σου. Ἐνομίζον ὅτι κἀπως μετεμελήθης κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους, ἀλλὰ βλέπω ὅτι εἶσαι ὁ ἴδιος . . .

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Γουσταῦος μελαγχολικῶς, θὰ ἦμην πολὺ διαφορετικός, ἂν . . .

— Ἄν ἡ Νέρα σοὶ τὸ ἐπέτρεπε . . . δὲν εἶνε ἀληθές;

— Δυστυχῶς, ναί . . . διότι ἐπὶ τέλους δὲν θέλει κατ' οὐδένα λόγον νὰ συγκατανεύσῃ εἰς ὅ,τι ἐγὼ τῇ λέγω, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν εὐτυχίαν μας. Καὶ ἐν τούτοις, καίτοι θέλω νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ καλλιερῶ τὴν τέχνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Νέρα μ' ἐμπυδίζει ἕνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν της καὶ τῶν παραλόγων ἀπαιτήσεών της, οὐχ ἦττον τὴν ἀγαπῶ καὶ προτιμῶ νὰ ὑπακούω εἰς τὰς ἰδιοτροπίας της ἢ νὰ την δούραστω. Ἐχει τὴν μανίαν νὰ δαπανᾷ τὰ χρήματά της . . . Σήμερον τὴν πρωίαν ἔμεινα ἐκστατικός, ἰδὼν αὐτὴν μετὰ τῆς κυρίας Κουρσὺ. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἂν δὲν προλάβω, θὰ τὴν καταστρέψῃ . . .

— ὦ! νὰ προλάβῃς μὲ πᾶσαν θυσίαν.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν, Ἄλθέρτε . . . Πολλάκις ἐσκέφθη ν' ἀλλάξω σύστημα, νὰ εἰσαγάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸ μέτρον τῶν οἰκονομῶν, νὰ τρώω ἄρτον ξηρὸν καὶ νὰ πληρώνω ὀλιγώτερον ἐνοίκιον, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδιά μου, διότι αἱ παρακλήσεις τῆς Νέρας, τὰ δάκρυά της, ἡ καλλονὴ της, τέλος πάντων . . . μ' ἐμάγευον, καὶ μετέβαλλον αἴφνης σκοπὸν . . . Μόλις ἤθελον τελειώσαι εἰκόνα τινά, πρὶν ἢ προφθάσω νὰ στιλβώσω αὐτὴν καλῶς, ἔχανον αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· ὅτε δὲ τὴν ἐζήτησεν ἔτρεχε πρὸς ἐμὲ ἡ Νέρα καὶ μειδιῶσα πάντοτε μοὶ ἐπέδεικνυε διάφορα τραπέζυγραμμάτια καὶ χρυσᾶ νομίσματα . . . Ἄν παρεπονούμην, ἐμειδία· ἂν τὴν ἐπέπλητον, ἐρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ με ἠσπάζετο . . . Καὶ τέλος πάντων ἐνέδιδον, διότι ἐφοβούμην μὴ με καταρασθῇ . . .

— Νὰ σε καταρασθῇ; εἶπεν ὁ Τακονιέρος κινῶν τὴν κεφαλὴν. Κατηραμένκι εἶνε αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι, ἕνεκα τῆς πρὸς τὴν πολυτέλειαν μανίας των, ροφῶσι τὸ αἷμα τῶν συζύγων των.

Ὁ Γουσταῦος ἠγέρθη τότε καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

Ἦτο τότε μεσονύκτιον.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ Α ΔΕΣΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἔσο ἤσυχος, ἀγαθὴ μου Ρεμῆ· θὰ ἴδῃς θαύματα. Σήμερον τὴν πρωίαν, ὄπλισα διὰ ξίφους τέσσαρας μαχαιροβγάλτας, οὔτινες, ἐπὶ ὀκτῶ λεπτὰ τῆς ὥρας, μαχόμενοι συγχρόνως κατ' ἐμοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μ' ἐγγίσωσιν, ἐνῶ ἐγὼ μετέβαλον εἰς ῥάκη τοὺς ἐπενδύτας αὐτῶν.

— Δὲν ἀντιλέγω, κύριέ μου· πλὴν, αἱ κνήμαι ὑμῶν θὰ ἔχωσιν αὐριον τὴν ἰσχὺν τῆς σήμερον;

Ὁ Βουσύ καὶ ὁ χειρουργὸς του ἤρξαντο συνδιαλέξεως λατινιστί, συχνάκις διακοπτομένης ὑπὸ γέλωτος.

Οὕτω δὲ συνδιαλεγόμενοι ἀρίκοντο μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Ὑγεινίνοιτε, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐφθάσαμεν.

— Ἐὰν σὰς περιέμενον; εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Διατί;

— Ὅπως βεβαιωθῶ, ὅτι θέλετε ἐπιστρέψαι μετὰ δύο ὥρας καὶ ὅτι θέλετε κοιμηθῆ ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ ὥρας πρὸ τῆς μονομαχίας ὑμῶν.

— Ἐὰν σοὶ δώσω τὸν λόγον μου!

— Μοὶ ἀρκεῖ. Δύναμαι ν' ἀμφιβάλω;

— Λοιπὸν, σοὶ τον δίδω. Ἐντὸς δύο ὥρων, Ρεμῆ, θὰ εἶμαι εἰς τὸ μέγαρον.

— Ἔστω. Ὑγιαίνετε, ἐξοχώτατε.

— Ὑγιαίνε, Ρεμῆ.

Ἄπεχωρίσθησαν, ἀλλ' ὁ Ρεμῆ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς πλατείας.

Εἶδε τὸν κόμητα, ὅστις εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἦνοιξεν ἡ Γετρούδη, μὴ θεωρήσας ἀναγκαῖον ν' ἀνέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου, ἀφοῦ ὁ Μονσορῶ ἦτο ἀπῶν.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Ρεμῆ ἐπανάλαβε τὴν πρὸς τὸ μέγαρον Βουσύ πορείαν του.

Ἐνῶ ὁμως ἐξήρχετο τῆς πλατείας Βωδοαυῆ, εἶδεν ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν πέντε ἄνδρας, οἵτινες, καίτοι κεκαλυμμένοι διὰ μανδύων, ἐφαίνοντο ὀπλισμένοι.

Πέντε ἄνδρες κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἦτο σημαντικὸν γεγονός, ἐπομένως ὁ Ρεμῆ ἐκρύβη ὀπισθεν τῆς γωνίας οἰκίας τινός.

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες, ἀφικόμενοι εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τοῦ Ρεμῆ, ἐσταμάτησαν, μετὰ δ' ἐγκάρδιον ἀποχαιρετισμόν, ἀπεχωρίσθησαν καὶ οἱ μὲν τέσσαρες αὐτῶν ἔλαβον δύο διαφόρους διευθύνσεις, ὁ δὲ πέμπτος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σκεπτικὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ σελήνη ἐξῆλθεν ὀπισθεν νέφους καὶ ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ νυκτοπλάνητος.

— Ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λύκ! ἀνεφώνησεν ὁ Ρεμῆ.

Ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τινὰ, ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν.

— Ὁ Ρεμῆ! ἀνεφώνησεν ἐπίσης αὐτός.

— Ὁ Ρεμῆ αὐτοπροσώπως, εἶμαι δ' εὐτυχής, ὅτι δὲν λέγω καὶ εἰς τὰς προσταγὰς σας, διότι εἴθε υγιέστατος. Μήπως εἶναι ἀδιακρισία νὰ ἐρωτήσω τί πράττει ἡ Ὑμετέρα Αὐθεντία τὴν ὥραν ταύτην, μακρὰν τοῦ Λούβρου;

— Ἐξετάζω, ἀγαπητέ μου, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πόλεως Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοι εἶπε: «Σαῖν-Λύκ, ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ ἕαν, κατὰ τύχην, ἀκούσης, τινὰ νὰ εἴπῃ, ὅτι παρητήθην, ἀποκρίθητι εὐθαρσῶς, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές.»

— Καὶ ἠκούσατε νὰ το εἴπωσιν;

— Οὐδεὶς ἐποίησατο πρὸς με περὶ τούτου λέξιν. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι μεσονύκτιον καὶ οὐδένα ἀπῆντησα, πλὴν τοῦ κυρίου δὲ Μονσορῶ, ἀπεχαιρέτισα τοὺς φίλους μου καὶ ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κατοικίαν μου, ὅτε μὲ ἴδατε σκεπτόμενον.

— Πῶς; τὸν κύριον δὲ Μονσορῶ!

— Ναί.

— Ἀπηντήσατε τὸν κύριον δὲ Μονσορῶ!

— Μεθ' ὀμίλου ἐνόπλων ἀνδρῶν, δέκα ἢ δώδεκα τοῦλάχιστον.

— Τὸν κύριον δὲ Μονσορῶ! ἀδύνατον.

— Διατί εἶναι ἀδύνατον;

— Διότι ἔδει νὰ ἦνε εἰς τὴν Κομπιέννην.

— Ἐδει νὰ ἦναι, ἀλλὰ δὲν εἶναι.

— Καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως;

— Μπα! τίς ὑπακούει τῷ βασιλεῖ;

— Ἀπηντήσατε τὸν κύριον δὲ Μονσορῶ μετὰ δέκα ἢ δώδεκα ἀνδρῶν;

— Βεβαίως.

— Σὺς ἀνεγνώρισε.

— Πιστεύω.

— Ἦσθε μόνον πέντε.

— Οἱ τέσσαρες φίλοι μου καὶ ἐγώ, οὐχὶ περισσότεροι.

— Καὶ δὲν ὤρμησε καθ' ὕμῶν;

— Ἄπ' ἐναντίας, μὲ ἀπέφυγεν, ὅπερ μ' ἐξέπληξεν. Ὅτε ἀνεγνώρισα αὐτόν, περιέμενον φρικώδη μάχην.

— Ποῦ διηυθύνετο;

— Πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Ὑφαντουργείων.

— Ἄ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Ρεμῆ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ, τρομάζας ἐκ τῆς ἀναφωνήσεως τοῦ νεανίου.

— Κύριε δὲ Σαῖν-Λύκ, θὰ συμβῆ μέγα δυστύχημα.

— Μέγα δυστύχημα! εἰς τίνα;

— Εἰς τὸν κύριον δὲ Βουσύ!

— Εἰς τὸν Βουσύ! ὁμιλήσατε, Ρεμῆ, εἶμαι φίλος του, τὸ ἤξεύρετε.

— Ὅποιον δυστύχημα! ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἐπίστευεν, ὅτι ἦτο εἰς τὴν Κομπιέννην.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἐπίστευσεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀπουσίας του.

— Ὡστε εὐρίσκεται;...

— Παρὰ τῆ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, τὰ πράγματα περιπλέκονται.

— Ναί. Ἐννοεῖτε, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ὅτι ὁ Μονσορῶ συνέλαβεν ὑπονοίας καὶ προσεποιήθη, ὅτι ἤθελον ἀπέλθει, ὅπως ἐπιστρέψῃ αἰφνιδίως.

— Σταθῆτε! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του.

— Συνελάβετε κάμμιναν ἰδέαν; ἠρώτησεν ὁ Ρεμῆ.

— Ὑπὸ τὸ στρατήγημα τοῦτο ὑποκρύπτεται ὁ δούξ δ' Ἀνζιού.

— Ἄλλ' ὁ δούξ δ' Ἀνζιού προὐκάλεσε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μονσορῶ σήμερον τὴν πρωίαν.

— Τόσον τὸ χειρότερον. Ἐχετε πνεύμονας, ἀνδρέε μου Ρεμῆ.

— Ὡς φησὶ τῆρας σιδηρουγοῦ.

— Τότε, ἄς σπεύσωμεν, χωρὶς νὰ χάσωμεν οὐδὲ στιγμήν. Γνωρίζετε τὴν οἰκίαν;

— Ναί.

— Λοιπόν, προπορεύθητε.

Οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ τρέχωσιν ὡς καταδιωκόμενοι δορκάδες.

— Ἐχει προτρέξει ἡμῶν πολὺ; ἠρώτησεν ὁ Ρεμῆ, ἐνῶ ἔτρεχε.

— Τίς; ὁ Μονσορῶ;

— Ναί.

— Περιῖπου ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἐνῶ ὑπερπηθὰ σωρὸν λίθων πέντε ποδῶν ὕψους.

— Ἄσκει νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, ξιφουλκῆσας ὅπως ἦναι ἔτοιμος.

ΠΕ'

Ἡ δολοφονία.

Ὁ Βουσύ, ἀνευ ἀνησυχίας καὶ ἀνευ διασταγμοῦ, ἐγένετο δεκτὸς ἀφόβως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις ἦτο, ἡ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο,

ἀσφαλής, ἕνεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου της.

Οὐδέποτε ἡ ὥραία καὶ νέκ γυνὴ ὑπῆρξε φαιδρότερα, οὐδ' ὁ Βουσύ εὐτυχέστερος. Κατὰ τινὰς στιγμάς, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἢ μάλλον τὸ πρὸς αὐτοσυντήρησιν ὀρμέφυτον αἰσθάνεται πᾶσαν τὴν κρισιμότητα, ὁ ἄνθρωπος συνενοῖ ἀπάσας τὰς ἠθικὰς δυνάμεις του εἰς τὰ φυσικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα αἰ αἰσθήσεως δύνανται νὰ τῷ παρασχωσῇ συγκεντροῦται καὶ πολλαπλασιάζεται. Εἰσπνέει, δι' ὄλων τῶν δυνάμεών του, τὴν ζωὴν, ἣτις δύναται, ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στιγμήν, νὰ ἐκλίπῃ, χωρὶς νὰ μαντεύῃ διὰ τίνος καταστροφῆς ἡ ζωὴ του δύναται νὰ ἐκλίπῃ.

Ἡ Ἄρτεμις συγκεκινημένη, τόσον δὲ μάλλον συγκεκινημένη ὡς προσπαθοῦσα ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν της, ἡ Ἄρτεμις, λέγομεν, συγκεκινημένη ἐκ τῶν κινδύνων τῆς ἀπειλητικῆς ἐπιούσης, ἐφαίνετο μάλλον ἐρώσα, διότι ἡ θλίψις, ἀναμιγνυομένη μετὰ τοῦ ἔρωτος, προσθέτει εἰς αὐτὸν τὸ ἐλλείπον ἄρωμα τῆς ποιήσεως· τὸ ἀληθές πάθος δὲν εἶναι φιλοπαίγμων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀληθῶς ἐρώσης γυναικὸς εἶναι συχνότερον ὑγροὶ ἢ λαμπόντες.

Ἐνεκα τούτου, ἡ Ἄρτεμις ἀνεχαίτισε τὸν νεανίαν ἐν ταῖς φλογεραῖς ἐπιδείξεσι τοῦ ἔρωτός του, διότι ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ, ὅτι ἡ ζωὴ του ἦτο ζωὴ της καὶ ἤθελε νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτοῦ τ' ἀσφαλέστερα τῆς φυγῆς μέσα.

Δὲν ἤρκει, κατ' αὐτήν, νὰ νικήσῃ ὁ Βουσύ, ἀλλ' ἐπίσης ὤφειλε, μετὰ τὴν νίκην, ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, διότι οὐδέποτε ὁ Ἑρρίκος, ὡς ἦτο πιθανόν, ἤθελε συγχωρήσει τῷ νικητῇ τὴν ἤτταν ἢ τὸν θάνατον τῶν εὐνοουμένων του.

— Ἄλλως, ἔλεγεν ἡ Ἄρτεμις, ἐνῶ περιέβαλλε διὰ τοῦ βραχίονος τὸν τράχηλον τοῦ Βουσύ καὶ κατεβίβρωσκε, διὰ τοῦ βλέμματός, τὸν ἐραστήν της, δὲν εἶσαι ὁ ἀνδρείότερος τῆς Γαλλίας; Διατί θὰ ἐθεώρεις ὡς ὑποχρέωσιν τῆς φιλοτιμίας σου ν' αὐξήσης τὴν δόξαν σου; Εἶσαι κατὰ τοσοῦτον ἀνώτερος τῶν λοιπῶν ἀνδρῶν, ὥστε δὲν θὰ ἦτο γενναϊότης τὸ νὰ θελήσης νὰ γίνῃς ἔτι ἀνώτερος. Δὲν θέλεις νὰ φαίνεσαι ἀρεστὸς εἰς τὰς λοιπὰς γυναῖκας, διότι μὲ ἀγαπᾷς καὶ φοβεῖσαι μήπως μὲ ἀπολέσης διὰ παντός, δὲν ἔχει οὕτω, Λουδοβίκε; Λουδοβίκε, ὑπερασπίσθητι τὴν ζωὴν σου. Δένσοι λέγω: Προφυλάχθητι ἀπὸ τὸν θάνατον, διότι νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἀνὴρ τόσον ἰσχυρὸς καὶ κραταίος, ὅστις νὰ φονεύσῃ τὸν Λουδοβίκον μου εἰμὴ διὰ προδοσίας· πλὴν πρόσθετον μὴ τραυματισθῆς· ἤξεύρεις, ὅτι δύναται τις νὰ πληγωθῇ, διότι εἰς πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες, μαχόμενος κατὰ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν, ὀφείλω τὴν γνωριμίαν σου.

— Ἡσύχασον, εἶπεν ὁ Βουσύ γελῶν, θὰ προφυλάξω τὸ προσωπόν μου· δὲν θέλω νὰ παραμορφωθῶ.

— Ὡ! προφύλαξον ὀλόκληρον τὸ σῶμά σου. Ἔστω σοι ἱερόν, Βουσύ, ὡς ἐάν σὺ ἤμην ἐγώ. Σκέφθητι τὴν λύπην σου, ἐάν μ' ἔβλεπες τετραυματισμένην καὶ αἰ-

μόφυρτον· τὴν αὐτὴν λύπην θὰ ἤσθανόμην ἐγώ, ἐὰν ἐβλεπον τὸ αἷμά σου. Ἔσο συνετός, ὑπερανδρεϊέ μου λέων, τοῦτο μόνον σοὶ συνιστῶ. Μιμῆθητι ἐκείνους τοὺς Ρωμαίους, τῶν ὁποίων μοὶ διηγήθης προχθὲς τὴν ἱστορίαν· ἄφες τοὺς τρεῖς φίλους ν' ἀγωνισθῶσι καὶ δράμε εἰς βοήθειαν τοῦ μάλλον κινδυνεύοντος· ἐὰν ὅμως δύο ἢ τρεῖς ἄνδρες ἐπιτεθῶσι κατὰ σοῦ ταυτοχρόνως, φύγε καὶ ἐπάνελθε ὡς ὁ Ὁράτιος, ὅπως φονεύσης αὐτοὺς ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀπομακρυσμένους ἀλλήλων.

— Ναί, φιλάτη μοι Ἄρτεμις, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— ὦ! ἀποκρίνεσαι, χωρὶς νά με ἀκούης, Λουδοβίκε· με ἀτενίζεις, χωρὶς ν' ἀκροᾶσαι τῶν λόγων μου.

— Ναί, σὲ βλέπω καὶ εἶσαι ὠραιοτάτη.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς καλλονῆς μου ταύτην τὴν στιγμήν, ἀλλὰ περὶ σοῦ, περὶ τῆς ζωῆς σου περὶ τῆς ζωῆς μας. Εἶναι φρικῶδες ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω, ἀλλὰ θέλω νά το μάθης, διότι θέλει σὲ καταστήσει, οὐχὶ ἰσχυρότερον, ἀλλὰ συνετώτερον. Θὰ λάβω τὴν τόλμην νά ἴδω τὴν μονομαχίαν.

— Σύ;

— Θὰ παρευρεθῶ εἰς αὐτήν.

— Πῶς τοῦτο; εἶναι ἀδύνατον, Ἄρτεμις.

— Ὅχι! Ἄκουσον· ἤξεύρεις ὅτι εἰς τὸ συνεχόμενον δωμάτιον ὑπάρχει παράθυρον, τὸ ὁποῖον βλέπει πλαγίως πρὸς τὴν πεδιάδα Τουρνέλ;

— Ναί.

— Ἐκεῖθεν θὰ σε βλέπω, Βουσύ. Φρόντισον δὲ νά λάβης τοιαύτην θέσιν, ὥστε νά σε βλέπω· ἤξευρε, ὅτι θὰ εἶμαι ἐκεῖ, μάλιστα δὲ δύνασαι, καὶ νά με βλέπη. Ἄλλ' ὄχι, πόσον εἶμαι ἀνόητος, μὴ με παρατηρήσης, διότι οἱ ἐχθροὶ σου δύναται νά ἐπωφεληθῶσι τῆς ἀφαιρέσεώς σου.

— Καὶ νά με φονεύσωσιν, ἐνῶ θὰ ἔχω τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ σοῦ; Ἐὰν ἤμην καταδεδικασμένος καὶ μοι ἐπέτρεπον τὴν ἐκλογὴν τοῦ θανάτου, Ἄρτεμις, ἐκείνον τὸν θάνατον ἤθελον ἐκλέξει.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶσαι καταδεδικασμένος, ἀλλὰ δὲν πρόκειται ν' ἀποθάνης, πρόκειται, ἀπ' ἐναντίας, νά ζήσης.

— Καὶ θὰ ζήσω, ἔσο ἡσυχος· ἄλλως, πιστεύσον μοι· ὑποβοηθῶμαι καλῶς γνωρίζω τοὺς φίλους μου. Ἦθελον νά διατρέξω μεζύονα κίνδυνον, ὅπως ἡ ἀξία μου εἶναι μεγαλειτέρα.

— Σὲ πιστεύω, ἀγαπητὲ φίλε, καὶ μειδιῶ, διότι ἐλπίζω· πλὴν δὸς ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους μου καὶ ὑποσχέθητι νά ὑπακούσης εἰς ἐμέ.

— Ναί, ἀρκεῖ νά μὴ με διατάξῃς νά σ' ἐγκαταλείψω.

— Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ποιῶμαι ἐκκλησίαν εἰς τὴν φρόνησίν σου.

— Τότε ὅμως δὲν ἔπρεπε νά με καταστήσης παράφρων.

— Ὅχι, ὀξύμωρα σχήματα, ὠραῖέ μου εὐπατριδα, ἀλλ' ὑπακοήν· διὰ τῆς ὑπακοῆς, ἀποδεικνύεται ὁ ἔρω.

— Διάταξον.

— Ἀγαπητὲ φίλε, οἱ ὀφθαλμοί σου εἶ-

ναι κεκοπιακότες· ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχου νυκτός· ἀπελθε.

— ὦ! ἀπὸ τοῦδε;

— Θὰ προσευχηθῶ καὶ θὰ μ' ἐναγκαλισθῆς.

— Εἰς σὲ ὅμως ἔδει νά προσεύχηταί τις, ὡς προσεύχεται εἰς τοὺς ἀγγέλους.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι οἱ ἀγγελοὶ δὲν προσεύχονται εἰς τὸν Θεόν; εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, γονυπετήσασα.

Ἐκ βάθους δὲ καρδίας καὶ με βλέμματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι, διὰ μέσου τῆς στέγης, ἀνεζήτησαν τὸν Θεόν ὑπὸ τὸν κτανοῦν θόλον τοῦ οὐρανοῦ,

— Κύριε, εἶπεν, ἐὰν θέλῃς ἡ δούλη σου νά ζήσῃ εὐτυχῆς καὶ νά μὴ ἀποθάνῃ ἐξ ἀπελπίσις, προστάτευσον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἔρριψας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου, ὅπως αὐτὸν καὶ μόνον ἀγαπῶ.

Ἐνῶ ἐτελείωνε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ Βουσύ ἐκλινεν, ὅπως περιπτυχθῆ αὐτήν, μία ὕελος τοῦ παραθύρου συνετρίβη, εἶτα δὲ καὶ αὐτὸ τὸ παράθυρον, καὶ τρεῖς ἔνοπλοι ἄνδρες προσέβαλον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ τέταρτος διεσκέλιζε τὰς κιγκλίδας αὐτοῦ. Ὁ τελευταῖος εἶχε τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ προσωπίδος καὶ ἐκράτει εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα πιστόλιον καὶ εἰς τὴν ἑτέραν γυμνὸν ξίφος.

Ὁ Βουσύ ἔμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμήν ἀκίνητος καὶ πεπηγὸς ἐκ τῆς κραυγῆς τοῦ τρόμου, τὴν ὁποίαν ἐξέπεμψεν ἡ Ἄρτεμις, ὀρμήσασα ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

Ὁ προσωπίδοφόρος ἄνθρωπος ἔνευσε πρὸς τοὺς τρεῖς συντρόφους του, οἵτινες προὔχρησαν ἐν βῆμα· εἰς τούτων ἔφερε τυφέκιον.

Ὁ Βουσύ, διὰ κινήματος τῆς ἀριστερᾶς χειρός, παρεμέρισε τὴν Ἀρτέμιδα, ἐνῶ ταυτοχρόνως, διὰ τῆς δεξιᾶς, ἔσυρε τὸ ξίφος του.

Εἶτα δὲ, συσταλῆς, ἐχαμήλωσε βραδέως, ἔχων πάντοτε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων του.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, ἀνδρεῖοί μου, εἶπε πένθιμος φωνή, ἐξερχομένη ὑπὸ τὸ προσωπίτον τοῦ τετάρτου ἀνδρός· εἶναι ἡμιθανής, ὁ φόβος τὸν ἐθανάτωσε.

— Πλανᾶσαι, εἶπεν ὁ Βουσύ, οὐδέποτε ἐφοβήθην.

Ἡ Ἄρτεμις ἐκινήθη, ὅπως πλησιάζῃ αὐτόν.

— Παραμερίσατε, Ἄρτεμις, εἶπεν ὁ Βουσύ με σταθερὰν φωνήν.

Αὕτη ὅμως, ἀντὶ νά ὑπακούσῃ, ἐρρίφθη αὐθις ἐπὶ τοῦ τραχήλου του.

— Θὰ κάμετε νά με φονεύσωσι, κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Ἡ Ἄρτεμις ἀπεμακρύνθη, διότι ἐνόησεν, ὅτι ἡ μόνη βοήθεια, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νά παράσχῃ αὐτῇ, ἦτο νά ὑπακούσῃ ἄνευ ἀντιλογίας.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ἡ πένθιμος φωνή, εἶναι ὁ κύριος δὲ Βουσύ· δὲν ἤθελον νά το πιστεύσω, πόσον εἶμαι ἀνόητος. Τῆ ἀληθεία, ὁποῖος φίλος, ὁποῖος ἐξαιρέτος φίλος.

Ὁ Βουσύ ἐσιώπη καὶ ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, ἀνερευνῶν τὰ μέσα τῆς ἀμύνης.

— Μανθάνει, ἐξηκολούθησεν, ἡ αὐτὴ φωνὴ εἰρωνικῶς, ὅτι ὁ ἀρχικυνηγὸς ἀπουσιάζει, ὅτι ἀφῆκε μόνην τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἴσως φοβεῖται, καὶ ἔρχεται νά τῆ κρατήσῃ συντροφίαν, πότε δέ; τὴν παραμονὴν μονομαχίας. Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσύ εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἀριστος φίλος!

— Ἄ! ὑμεῖς εἰσθε κύριε δὲ Μονσορώ, εἶπεν ὁ Βουσύ. Ἄριστα, ρίψατε τὸ προσωπίτον. Τώρα, ἤξεύρω τίς εἶναι ὁ ἀντίπαλός μου.

— Θὰ το πράξω, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ, ἀποβαλὼν τὸ προσωπίτόν του.

Ἡ Ἄρτεμις ἀφῆκεν ἀσθενῆ κραυγὴν. Ὁ Μονσορώ ἦτο ὠχρὸς ὡς πτώμα καὶ ἐμειδία ὡς κολασμένος.

— Ἐμπρός, ἄς τελειώσωμεν, κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν ἀγαπῶ τὸν θόρυβον· ἤρμουζεν εἰς τοὺς ἥρωας τοῦ Ὀμήρου, οἵτινες ἦσαν ἡμίθεοι, νά λαλῶσι πρὶν ἢ ἀρξῶνται τῆς μάχης· ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἄνθρωπος, ὅστις δὲν φοβοῦμαι, ἐπομένως ἡ ἐπιτεθῆτε κατ' ἐμοῦ ἢ ἀφετέ με νά διέλθω.

Ὁ Μονσορώ ἀπεκρίθη διὰ γέλωτος ὑποκόφου καὶ σαρκαστικοῦ, ὅστις προὔξεν ἕνα μὲν φρίκην τῇ Ἀρτέμιδι, διήγειρε δὲ τὴν ἀκράτητον ἔργην τοῦ Βουσύ.

— Ἐμπρός, παραμερίσατε! εἶπεν ὁ νεανίας, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα, συρρεῦσαν πρὸς στιγμήν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀνέβαινεν εἰς τὴν κεφαλὴν του.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὑμεῖς λέγετε νά παραμερίσωμεν, κύριε δὲ Βουσύ;

— Τότε, διασταυρώσατε τὰ ξίφη σας καὶ ἄς τελειώσωμεν, ἐπειγομαι νά ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ κατοικῶ μακρὰν.

Ἦλθετε νά κατακλιθῆτε ἐνταῦθα, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, καὶ θὰ κατακλιθῆτε.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, δύο ἕτεροι ἄνδρες ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰς κιγκλίδας, οἵτινες, διασκελισάντες τὸν ἐξώστην, ἐτάχθησαν παρὰ τοὺς συντρόφους των.

— Τέσσαρες καὶ δύο ἐξ, εἶπεν ὁ Βουσύ· τοῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

— Εἰς τὴν θύραν καὶ περιμένουσιν, εἶπεν ὁ ἀρχικυνηγός.

Ἡ Ἄρτεμις προσέπεσεν εἰς τὰ γόνατά του, ἀλλὰ, μολοντί κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως κατισχύσῃ ἑαυτῆς, ὁ Βουσύ ἤκουσε τοὺς λυγμούς της.

Ὁ Βουσύ ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, εἶτα δὲ, ἀτενίσας τὸν κόμητα:

— Φιλάτε κύριε, εἶπεν, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐσκέφθη, ἤξεύρετε, ὅτι εἶμαι ἐντιμὸς ἄνθρωπος;

— Ναί, εἶπεν ὁ Μονσορώ, εἰσθε ἐντιμὸς ἄνθρωπος, ὡς ἡ κυρία εἶναι ἀγνή γυνή.

— Ἐχει καλῶς, Μονσορώ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, κινῶν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· εἶναι βαρὺς ὁ λόγος σας, ἀλλὰ τὸ ἀξίζω· τὰ πάντα θὰ πληρωθῶσι ταυτοχρόνως. Ἠξεύρετε ὅμως, ὅτι ἔχω ἀναλάβει ὑποχρεώσεις διὰ τὴν αὐριον ἀπέναντι τεσσάρων εὐπατριδῶν, τοὺς ὁποίους γινώσκετε καὶ οἵτινες ἔχουσι δικαίωμα προτεραιότητος ἐφ' ὑμῶν ζητῶ, λοιπόν, τὴν χάριν ν' ἀποσυρθῶ ἀπόψε, δι-

δων ὑμῖν τὸν λόγον μου νὰ παρευρεθῶ ὅπου καὶ ὅταν θελήσητε.

Ὁ Μονσορώ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Βουσύ· ὁμνύω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι, ἀφοῦ ἱκανοποιήσω τοὺς κυρίους Σχομβέρογ, δ' Ἐπερών, Κουέλον καὶ Μωζιρόν, θὰ εἶμαι ὅλως ὑμέτερος καὶ μόνον ὑμέτερος. Ἐὰν ἐκεῖνοι μὲ φονεύσασιν, θέλετε πληρωθῆ διὰ χειρῶν αὐτῶν, ἐὰν ὅμως μοὶ μείνωσι κεφάλαια, ὅπως πληρώσω καὶ ὑμᾶς...

Ὁ Μονσορώ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του.

— Ἐμπρός, εἶπεν αὐτοῖς, ἐπάνω του, ἀνδρεῖοί μου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐπλανώμην· δὲν πρόκειται περὶ μονομαχίας, ἀλλὰ περὶ δολοφονίας.

— Διάβωλε! εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Ναί, τὸ βλέπω· ἀμφοτέροι ἀμοιβαίως ἐπλανώμεθα· ἀλλὰ προσέξατε, κύριοι, ὁ δούξ δ' Ἀνζου θὰ ὀργισθῆ.

— Αὐτὸς μ' ἐξαποστέλλει, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ὁ Βουσύ ἐφρικίασεν, ἡ δ' Ἄρτεμις ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ στεναγμοῦ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποιῶμαι ἔκκλησιν εἰς μόνον τὸν Βουσύ, εἶπεν ὁ νεανίας. Κρατεῖτε κλά, γενναῖοί μου!

Διὰ ταχεῖας δὲ κινήσεως, ἀνέτρεψε τὸ προσευχητήριον ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν μίαν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔθετο ἓν κάθισμα, ἐγειράς, ἐντὸς δευτερολέπτου, ὀχύρωμα μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἐχθρῶν του.

Δ.μ.λ.

ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΘΩΜΑ ΒΑΙΛΑΒΥ ΑΛΑΡΙΧ

Γ'

Ἰωάννης Φλέμιγκ πρὸς Ἐδουάρδω Δελανεύ.

17 Αὐγούστου.

Δύνασαι νὰ μὲ εἰρωνεύησαι ἐφ' ὅσον θέλης, δὲν θὰ παραπονεθῶ, διότι ἀγνωστὴν θὰ ἐγίνομην ἀνευ τῶν ἐπιστολῶν σου· μὲ θεραπεύουσιν. Οὐδὲν ἔρριψα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βάτκινς ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ἐν μέρει μὲν διότι χάρις εἰς σὲ ἔλαβον ἡμερώτερα ἤθη, ἐν μέρει δὲ διότι ὁ Βάτκινς νύκτα τινὰ μοὶ ἀρῆρεσε τὰς προμηθείας μου καὶ τὰς ἔθεσε πάλιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Τώρα δὲν συνειθίζει πλέον νὰ παραμερίζῃ ὁσάκις ἔξω ἐν τῷ οὐ μου, ἡ ἐκείνου ὀλίγον τὸν δεξιὸν βραχίονά μου, ἀλλ' ἐτήρησεν ἄλλας συνηθείας, τὸ νὰ πίνῃ φρικωδῶς.

Ἐδουάρδε, αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Δάβ θὰ ἦναι χωριστάτη, βεβχίως θὰ μοὶ ἤρσεκε, μοὶ ἀρέσκει μάλιστα ἀπὸ τοῦδε ὅταν μοὶ ὠμίλησες κατὰ πρῶτον περὶ τῆς ἐντὸς αἰώρας ὑπὸ τὸ παράθυρόν σου ταλαντευομένης νεανίδος ταύτης, ἀγνωστὴν διὰ τὴν ἐλκυσθῆναι παραδόξως πρὸς αὐτήν, πάντα δὲ ὅσα ἔκτοτε μοὶ ἔγραψες περὶ τῆς δεσποινίδος Δάβ ἐνίσχυσαν τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐντύπωσιν. Μοὶ φαίνεται ὅτι σὲ ἀκούω πάντοτε ὁμιλοῦντά μοι περὶ γυναικὸς ἣν

ἐγνώρισα ἐν ἄλλῃ τινὶ ζωῇ ἢ τὴν ὁποίαν ὠνευροπόλησα ἐν τῇ παρουσίᾳ. Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἂν μοὶ ἀπέστειλεις τὴν εἰκόνα της, θὰ τὴν ἀνεγνώριζον πάραυτα. Τὸ ἐναέριον βᾶδιμά της, ὁ τρόπος τῆς ἀκροάσεώς της, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, καθ' ὅσον μοὶ τὰ ὑποδεικνύεις, ἡ ξανθὴ κόμη της, οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ της, τὰ πάντα τέλος μ' εἶναι γνωστά. Λέγεις ὅτι σὲ ἠρώτησε περὶ ἐμοῦ; Τῇ ἐμπνέω περιεργίαν; Παράδοξον.

Θὰ ἐμειδιάς, ἄθλιε εἴρων, ἂν ἤξευρες πῶς συμβαίνει νὰ διέρχωμαι ὀλοκλήρους νύκτας ἀϋπνος, μὲ ἀμυδρὸν φῶς, συλλογιζόμενος τὰ Πεῦκα καὶ τὴν ἀπέναντι σοῦ οἰκίαν. Τί δρόσον' ποῦ θὰ ἔχητε! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀναπνέω τὸν εὐώδη αὐτὸν ἀέρα. Φανταζομαι τὸν συνταγματάρχην καπνίζοντα τὸ σιγάρον του εἰς τὴν αὐλήν, πὲ ἀκολουθῶ εἰς τοὺς μετὰ μεσημβρίαν μακροὺς περιπάτους σου συνοδεύοντα τὴν δεσποινίδα Δάβ εἰς τὴν ἀκτὴν. Μοῦ συμβαίνει μάλιστα νὰ σᾶς βλέπω πλανωμένους ἀμφοτέρους κάθωθεν τῶν πτελεῶν τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τὸ σελιναῖον φῶς — διότι θὰ ἐγίνατε πολὺ φίλοι τώρα, ἀφ' οὗ βλέπετε ἀλλήλους καθ' ἑκάστην. Εἰξεύρω πῶς φέρεσαι μὲ τὰς γυναῖκας! Τότε καταλαμβάνομαι ὑπὸ μανίας καὶ ἐπιθυμῶ κάποιον νὰ δείρω. Μήπως παρετήρησες τινὰ ὁμοιάζοντα πρὸς ἐρώμενον τριγυρίζοντα εἰς τὰ πέριξ τῆς οἰκίας τοῦ συνταγματάρχου; Παραδείγματός χάριν, αὐτὸν τὸν ἀξίωματικόν τοῦ ναυτικοῦ; Δὲν ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τί γίνονται, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀκούσω ὁμιλίαν περὶ αὐτῶν.

Πῶς συνέθη. Ἐδουάρδε, νὰ μὴ ἀγαπήσης ἀκόμη σφοδρῶς τὴν δεσποινίδα Δάβ; Σκέφθητι ὅτι ἐγὼ πλησιάζω νὰ τὴν ἀγαπήσω. Γενομένου δὲ λόγου περὶ εἰκόνας, δὲν δύνασαι νὰ πάρῃς ἐπιδειξίως ἀπὸ τὸ λεύκωμα της κἀμμίαν μικρὰν εἰκόνα της καὶ νὰ μοὶ τὴν στείλῃς; Θὰ σοὶ τὴν πέμψω πρὶν αὕτη ἐνόησῃ τὴν ἀρπαγὴν. Εὐχαριστῶ, εἶσαι καλὸς φίλος!

Ἐλαβες σφᾶν καὶ ἀβλαβῆ τὴν φορβᾶν; Ὡχ! . . . ἡ κνήμη μου! ἐλησμόνησα τὴν κνήμην μου! . . . Εἶναι καλλίτερη.

Ζ'

Ἐδουάρδος Δελανεύ πρὸς Ἰωάννη Φλέμιγκ.
20 Αὐγούστου.

Δὲν ἠπατήθης, εὐρίσκομαι εἰς αἰσθῆτα μετὰ τῶν γειτόνων μου σχέσεις. Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ πατήρ μου καπνίζουσιν ὁμοῦ ὅτε μὲν εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἐπαυλεώς μας, ὅτε δὲ εἰς τὴν ἀπέναντι αὐλήν, καὶ διέρχωμαι ὅλας σχεδὸν τὰς ἐσπέρας μου πλησίον τῆς δεσποινίδος Δάβ. Ἡ καλλονὴ της, ἡ νημεσύνη της καὶ ἡ μετριοφροσύνη της ἐπὶ μᾶλλον μ' ἐκπλήττουσιν.

Ἐρωτᾶς διατί δὲν ἠράσθην ταύτης. Ἰωάννη, θὰ φανῶ εἰλικρινῆς πρὸς σέ· τὸ ἐσυλλογίσθην, διότι εἶναι νέη, πλουσίη, τελείη, κατέχει δὲ πλείονα τῶν ὄσων ποτὲ εἰς ἄλλην συνήτησα θέλγητρα, ἀλλὰ στερεῖται, ἀγνωστὸν ὁποῖου, ὅπερ θὰ ἦτο ἀναγ-

κατὸν διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐρασθῶ ταύτης. Τὸ μυστηριώδες τοῦτο προτέρημα κατέχουσα ἢ οὐχὶ πολὺ ὠραία γυνή, οὔτε πολὺ νέη, θὰ μ' ἀλυσόδενεν εὐκολότερον, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει ταῦτο μὲ τὴν δεσποινίδα Δάβ. Καὶ ἂν ἔτι ἐναυάζουν μετ' αὐτῆς μόνον, εἰς ἔρημον νῆσον, οὐδὲν τοιοῦτον θὰ συνέβαινε. Θὰ ἔκτιζον ξυλίνην καλύβην δι' αὐτήν, θὰ συνέλεγον καρπούς, θὰ ἐθήρευον τὰ καλλίτερα πτηνὰ χάριν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ δύο ἔτη θὰ παρήρχοντο χωρὶς νὰ σκεθῶ νὰ τὴν ἐρωτευθῶ. Θὰ προετίμων νὰ τὴν εἶχον ἀδελφὴν, ἵνα δύναμαι νὰ τὴν προστατεύω, νὰ τὴν συμβουλεύω, θὰ ἐδαπάνων τὸ ἥμισυ τῶν εἰσοδημάτων μου διὰ νὰ τῇ προσφέρω κοσμήματα (ἰδοὺ ὅτι ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἐρήμου νήσου, βλέπω) ἀλλὰ μόνον φίλος της θὰ διέμενον. Ἄν δὲν ἦτο τοιοῦτον τὸ αἰσθημά μου, θὰ ὑπῆρχεν ἀνυπέβητον ἐμπόδιον εἰς τὸν ἔρωτά μου. Τὸ ν' ἀγαπῶ ταύτην θὰ ἦτο δι' ἐμὲ τὸ μέγιστον ὄλων τῶν δυστυχιῶν. Ἰωάννη, θὰ σοὶ ἀποκαλύψω κἄτι ὅπερ θὰ σ' ἐκπλήξῃ. Ἐχω ἴσως ἀδικον, ἀλλὰ σ' ἀφίωμ κριτὴν.

Καθ' ἣν ἐσπέραν ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Δάβ παιχθέντος σφαιριστηρίου, ἐξεπλάγην κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἐκτάκτου προσοχῆς μεθ' ἧς ἡ δεσποινὶς Μαριωρὴ κερηκολούθησε τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ παθήματός σου. Σοὶ τὸ εἶπον αὐτό, δὲν εἶν' ἀληθές; Ἐ! λοιπόν! Τὴν ἐπισύσαν, ὅτε μετέβην νὰ ρίψω ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, συνήτησα τὴν δεσποινίδα Δάβ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ρύης καὶ ἐβαδίσαμεν ὁμοῦ ἐπὶ ὦραν περίπου. Ἡ συνομιλία περιστράφη διὰ σὲ ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, καὶ αὐθις παρετήρησα τὴν αὐτὴν ἐν τῷ βλέμματί της ἔκφρασιν. Ἐκτοτε δεκάκις εἶδον τὴν δεσποινίδα Δάβ καὶ πάντοτε παρετήρησα ὅτι μόνον ἡ περὶ σοῦ συνομιλία τὴν ἐνδιέφερον, ἡ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, ἡ περὶ πραγμάτων τινος ἄλλου ὅπερ ἀφεώρα σέ. Μόλις ἐπελαμβατόμην ἄλλου ἀντικειμένου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπεστρέφοντο ἀπ' ἐμοῦ ἵνα πλανηθῶσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς γῆς, οἱ δὲ δάκτυλοί της ἔστρεφον τὰ φύλλα βιβλίου τινὸς τοιοῦτοτρόπως ὥστε νὰ μοὶ ἀποδειξῶσιν ὅτι δὲν μὲ ἤκουε πλέον. Τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἂν ἀποτόμως μετήλλασον θέμα, ὅπως ἐπακνεληθῶμεν τὸ ἕκκαμα διὰ νὰ τὴν δοκιμάσω, ἂν ἔλεγον καὶ μίαν περὶ τοῦ φίλου μου Φλέμιγκ λέξιν, τὸ ὠραῖον μέλαν βλέμμα της μ' ἐθεώρει αὐθις. Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἶναι λίαν παραδόξον! Ὁχι, ὑπάρχει τι παραδόξοτερον ἔτι, ἡ ἐντύπωσις ἦν σοὶ πρὸς γὰρ, μὲ εἶπες, ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦν ἡ τύχη ἔθετεν ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμούς σου, ἀγνωστου ταλαντευομένης ἐντὸς τῆς αἰώρας αὐτῆς. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἐπιστολῆς σου τῆς Παρασκευῆς μ' ἐτάραξεν. Εἶναι λοιπόν δυνατὸν δύο ὄντα, οὐδέποτε ἰδόντα ἀλλήλα καὶ ἄτινα ἑκατοντάδες μιλίων διαχωρίζουσι, νὰ ἐξακῶσιν ἐπ' ἀλλήλων μαγνητικὰν ἐπίδρασιν; Ἦκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ ψυχολογικῶν φαινομένων τοιοῦτου εἶδους χωρὶς νὰ δώσω

εἰς ταῦτα πίστιν. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἀπὸ σέ ἐξήρηται, ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ ἅπαντα ἢ τύχη μ' εἰνοεῖ, ὁμολογῶ ὅτι ἀδυνατῶ νὰ ἐρασθῶ γυναικῶς ἥτις τότε μὲ ἀκούει ὅτε ὁμιλῶ μόνον περὶ τοῦ φίλου μου.

Ἄγνοῦ ἂν ἐραταί τις τῆς γείτονος μου. Ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῷ ἐν Ρίβερμουθ πλοίῳ του, ἔρχεται τὴν ἐσπέραν ἐνίοτε, ἄλλοτε ὁ ἱερεύς, ἀλλὰ συχνότερον ὁ ὑποπλοίαρχος. Ἦτο χθὲς ἐσπέραν ἀκόμη ἐδῶ, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ ἂν ἐλκύνεται ὑπὸ τῆς προικός, ἀλλ' ὁ τρομερός ἀντεραστής μου δὲν εἶν' αὐτός. Ἡ Μαριωρὴ ἐπιτυχῶς εἰρωνεύεται τοῦθ' ὅπερ ὁ ἐντιμος ὑποπλοίαρχος δὲν ἐννοεῖ. Δὲν εἶν' ἐπικίνδυνος, τὸ πιστεύω τοῦλάχιστον, διότι οὐδὲν δύναται τις νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, ἐπειδὴ πολλὰκις εἶδον γυναῖκας ἐμπαιζούσας ἀνδρας ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ κατόπιν νὰ τοὺς ὑπανδρεύωνται.

Ἐπάρχει ἐξαιρετος μικρὰ εἰκὼν τῆς Μαριωρῆς ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ ταχέως ἢ ἀφάνειά της θέλει παρατηρηθῆ. Θὰ προσπαθῶ νὰ πράξω χάριν σου ὅ,τι δύναμαι, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ καταγγείλωσιν ἐπὶ κλοπῆ.

Υ.Γ.— Ἐγκλείστως λαμβάνεις κλῶνα ρεζεδᾶ ὃν σὲ συμβουλεύω νὰ μεταχειρισθῆς μετ' ἀγάπης. Ναί, καὶ πάλιν χθὲς ἐσπέραν ὁμιλήσαμεν περὶ σοῦ, ὡς συνήθως. Αὐτὸ ἀρχίζει νὰ μ' ἐνοχλῆ ὀλίγον.

Η'

Ἐδουάρδος Δελανέϋ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.
22 Αὐγούστου.

Ἡ τελευταία ἐπιστολή σου μὲ ἀπρησῶλησεν ἐφ' ὀλόκληρον τὴν πρωίαν Ἄγνοῦ τί νὰ σκεφθῶ. Σπουδάζων ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἤρξασο νὰ ἐρασαι γυναικῶς ἢν οὐδέποτε εἶδες, μιᾶς σκιας, μιᾶς χιμαίρας; Διότι διὰ σέ ἡ δεσποινὶς Δάβ τοῦτο μόνον εἶναι. Οὐδὲν ἐννοῶ πλέον, ἐπίσης δὲν ἐννοῶ ἀμφοτέρους. Εἶσθε αἰθέριον ζεῦγος πλανώμενον ἐπὶ ἀγνοατῆς ἀτμοσφαιρας μὴ ἀρμολούσης εἰς πνεύμονας ἀπλοῦ θνητοῦ, οἷος ἐγὼ. Τοιαύτη λεπτότης αἰσθημάτων μοὶ κινεῖ τὸν θαυμασμόν, πρὸ πάντων μὲ ζαλίζει. Διότι εἶναι στενόχωρος ἢ θέσις θνητοῦ ἔχοντος νὰ κάμῃ μὲ ἀσώματα σώματα τοιαύτης ἐξαιρέτου οὐσίας, ὥστε φοβεῖται μὴ τὰ θραύσῃ ἀπὸ ἀνεπιτηδεϊότητα.

Σκεπτόμενος τοῦτο ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν ἦναι φρόνιμον νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν ἀλληλογραφίαν ταύτην Ἄλλὰ θὰ σε προσβάλω, φίλτατε Ἰωάννη, ἂν ἀμφιβάλω περὶ τοῦ καλῶς ἔχοντος νοῦ σου, τοῦ σχηματίζοντος τὴν βᾶσιν τοῦ χαρακτήρος σου Ἐνδιαφέρεσαι ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Δάβ, αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ τὴν ἐθαύμαζες πολὺ ἴσως, ἂν τὴν ἐγνωρίζες, ταῦτοχρόνως δὲ συλλογίζεσαι ὅτι στοιχηματίζεις ἐννεά εἰς τὰ δέκα ὅτι δὲν θὰ λάβῃς ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν ὅταν θὰ τὴν συναντήσῃς, διότι ἐπὶ τοσοῦτον θὰ εὐρίσκηται μακρὰν τοῦ ἰδεώδους σου. Τήρησον τὴν λογικὴν ταύτην ὁμιλίαν καὶ οὐδὲν θὰ σοὶ κρύψω. Χθὲς ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ περιεπατήσαμεν ἐφ' ἀμαξῆς μετὰ τῶν Δάβ. Ἡ ραγ-

δαία βροχὴ ἢ τὴν πρωίαν πεσοῦσα εἶχε δροσίση τὸν ἀέρα καὶ καταροῖσῃ τὴν κόριν. Διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς Ρίβερμουθ χρειάζομεθα νὰ διανύσωμεν ὀκτὼ μίλια ἐπὶ ὁδοῦ σκολιάς καὶ μεστής ἐκατέρωθεν φρακτῶν ὀξυκακθῶν. Οὐδέποτε εἶδον λαμπρότερον τῶν ὑπὸ τῆς βροχῆς πεπλυμένων θάμνων τούτων. Ὁ συνταγματάρχης μετὰ τοῦ πατρός μου ἐκάθητο πρὸς τὰ ἔμπρὸς τῆς ἀμαξῆς, ἡ δεσποινὶς Δάβ δὲ καὶ ἐγὼ πρὸς τὰ ὀπισθεν, εἶχον δὲ ὑποσχέσθῃ εἰς ἑμαυτὸν ὅτι κατὰ τὰ πέντε πρῶτα μίλια δὲν θὰ προέφερον τὸ ὄνομά σου. Πόσον δισεκέδασα δι' ὅλα τὰ τεχνάσματα ἅτινα ἐκείνη ἐπενόει ἵνα μὲ κάμῃ νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην! Ἐπὶ τέλος ἐσιώπησε πεισμόνως, ἀλλ' εἶτα αἰφνης κατέστη εὐθυμοτάτη, ἡ δὲ δικτικὴ εὐθυμία της, ἥτις μὲ εὐχραστεῖ ὅταν ἐξασκῆται εἰς βᾶρος τοῦ ὑποπλοίαρχου, μ' ἔθελλε πολὺ ὀλιγότερον διότι διηυθύνετο κατ' ἐμοῦ. Ἡ δεσποινὶς Δάβ εἶναι καλὴ συνήθως, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ γίνεται δυσάρεστος, ὡς ἡ ἡρώϊς τοῦ ἄσματος.

Ἄχ! ὅταν ἦναι ἕως τὴν καλὴ της
Εἶναι καλὴ, πολὺ καλὴ.
Μὰ ὅταν ἦναι ἕως τὴν κακὴ της
Εἶναι πολὺ κακὴ, πολὺ.

Ἐν τούτοις ἀντέστην στερεῶς. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν κατεβλήθη ἐπὶ τέλος καὶ ὁμιλήσασα περὶ τῆς φορβάδας σου, ἢν ἡ δεσποινὶς Δάβ ἐπεθύμησε νὰ ἰππεύσῃ. Δι' ἐμὲ εἶναι ὀλίγον ἐλαφρὰ. Ἐλησμόνησα, ἀλήθεια, νὰ σ' εἶπω ὅτι ἡ δεσποινὶς Δάβ μετέβη χθὲς νὰ φωτογραφηθῆ εἰς Ρίβερμουθ καὶ μοὶ ὑποσχέσθῃ μίαν φωτογραφίαν της, ἂν ἐπιτύχῃ. Τοιοῦτοτρόπως κατορθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀνευ ἐγκλήματος. Ἦθελον νὰ σοὶ πέμψω τὴν μικρὰν τῆς αἰθούσης εἰκόνα, διότι θὰ σ' ἔκανε νὰ φαντασθῆς κάλλιον τὴν κόμην της καὶ τὸ βλέμμα της.

Ὅχι, Ἰωάννη, ὁ κλῶνος τοῦ ρεζεδᾶ δὲν προήρητο ἀπ' ἐμοῦ, διότι εἰκοσιοκταετῆς νέος οὐδέποτε θέτει ἄνθη εἰς τὰς πρὸς φίλον του ἐπιστολάς του. Μὴ ἀποδώσῃς ὅμως μεγάλην σημασίαν εἰς τὸ δῶρον τοῦτο, διότι δίδει ἀφθόνοους κλώνους ρεζεδᾶ πρὸς τὸν ἱερέα, πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον, ἔδωκε μάλιστα τριαντάφυλλον τι ἀπὸ τοῦ στήθους της εἰς τὸν ὑπηρετὴν σου. Εἶναι φυσικόν της νὰ διανέμῃ ἄνθη, ὡς τὸ ἔαρ.

Ἄν αἱ ἐπιστολαὶ μου σοὶ φαίνωνται ἀσυνάρτητοι, λάβε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι οὐδέποτε γράφω μίαν κατ' ἐξακολουθήσιν, ἀλλὰ πάντοτε διακεκομμένως, ὅταν ἔχω ὄρεξιν, σήμερον δὲ δὲν ἔχω.

Θ'

Ἐδουάρδος Δελανέϋ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.
23 Αὐγούστου.

Ἐπανέρχομαι ἀπὸ παραδοξοτάτης μετὰ τῆς Μαριωρῆς συνεντεύξεως, καθ' ἣν μοὶ ὁμολόγησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ πρὸς σέ τρέφει. Μετὰ πόσης ὁμῶς μετριοφροσύνης καὶ ἀξιοπροπειίας μ' εἶπε τοῦτο! Πῶς ὁμῶς νὰ σοὶ περιγράψω τὸν τόνον καὶ τὴν

φυσιογνωμίαν καθ' ἣν ὄραν μοὶ ὁμολόγει ταῦτα; Σιωπηλῶς μοὶ ἀπέδειξεν ὁποῖαν ἀγάπην τρέφει δι' ἄνθρωπον ὃν οὐδέποτε εἶδε, χάρις ὁμῶς εἰς σέ, ἀπώλεσα τὴν δύναμιν νὰ ἐκπλήττωμαι, ἀλλ' ἀποδέχομαι τὰ πράγματα ὡς ἐν ὄνειρῳ. Τώρα ὅτε ἐπανήλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, νομίζω ὅτι ἠπατήθην, ἀορίστως δ' ἐνθυμοῦμαι ὅλα τὰ συμβάντα. Τὸ μεσονύκτιον παρήλθεν... ἐγὼ δὲ ἀδυνατῶ ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου νὰ ἐξακολουθῆσω γράφων.

Τρίτη πρωτῆ.

Ὁ πατήρ μου ἀπεράσιεν αἰφνης νὰ μεταβῶμεν ὅπως διέλθωμεν ἡμέρας τινὰς εἰς Σαβλὴν κατὰ τὸ διαστημα τοῦτο δὲν θὰ λάβῃς ἐπιστολάς μου. Ἐκ τοῦ παραθύρου μου βλέπω τὴν Μαριωρὴν περιπατοῦσαν ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τοῦ συνταγματάρχου. Ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω μόνος μαζί της, ἀλλ' ὡς φαίνεται πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας δὲν θὰ λάβω εὐκαιρίαν διὰ τοῦτο.

Ι'

Ἐδουάρδος Δελανέϋ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.
28 Αὐγούστου.

Ἐγένεσο παλίμπαις, λέγεις; Τοσοῦτον τὸ πνεῦμά σου ἐσβέσθη ὥστε αἱ ἐπιστολαὶ μου σοὶ ἐφαίνοντο θαυμάσιαι, αἱ; Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑψθῶ ἀνω τοῦ σαρκασμοῦ ὃν περιεῖχεν ἡ τῆς 11 λήγοντος ἐπιστολή σου, ἀφοῦ βλέπω ὅτι πέντε ἡμέραι σιγῆς ἐκ μέρους μου ἀκοῦσιν ἵνα σ' ἐμβάλωσιν εἰς ἀπελπισμόν. Σήμερον μόλις τὴν πρωίαν ἐπανήλθομεν ἐκ τῆς Ἀπλεδώρου, θελκτικωτάτης νήσου, εὐρον δ' ἐπὶ τοῦ γραφείου μου τρεῖς ἐπιστολάς σου! Δὲν ἀμφιβάλεις βεβαίως ὅτι ἡ ἀλληλογραφία σου μ' εὐχραστεῖ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται οὐδεμίαν χρονολογίαν φέρουσιν, ἀλλ' ἐν ἐκείναις τὰς ὁποῖα πιστεύω τελευταίας ἀπαντῶ δὺω χωρὶς ἄτινα εἰσὶν ἀπαντήσεως ἄξια. Σύγνωθι τὴν ἐλιχρίνειάν μου, φίλτατε, ἀναγκάζομαι νὰ παρατηρήσω ὅτι καθ' ὅσον ἡ κνήμη σου δυναμόνει, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ κεφαλὴ σου ἀδυνατεῖ. Μ' ἐρωτᾷς τὴν γνώμην μου, καὶ θὰ σοὶ τὴν εἶπω. Κατ' ἐμὲ, εἶναι ἄλογον τὸ νὰ γράψῃς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δάβ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς διὰ τὸ ἄνθος της, διότι ἡ λεπτότης ταύτης θὰ προσβληθῆ ἐκ τούτου. Μόνον δι' ἐμοῦ σὲ γνωρίζει δι' αὐτὴν εἶσαι ἀφηρημένη τις ἔννοια, μορφή ἢν ἀορίστως διείδεν ἐν ὄνειροπολήματι, ἀφ' οὗτινος ἡ ἐλαχίστη προσβολὴ δύναται νὰ τὴν ἐξεγείρῃ. Ἐννοεῖται δὲ ἂν μοὶ πέμψῃς τὴν ἐπιστολήν ἐπιμέμων νὰ τὴν δώσω, θὰ ὑποκύψω, ἀλλὰ θὰ ἔχῃς ἄδικον.

Λέγεις ὅτι εἶσαι ἰκανός, τῇ βοηθείᾳ ραβδου, νὰ περιπατῆς ἐντὸς τοῦ δωματίου σου καὶ ὅτι σκέπτεσαι νὰ ἔλθῃς εἰς Πεῦκα μόλις ὁ Διλὼν σ' εὐρῇ δυνατόν ἵνα ταξιδεύσῃς. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη δὲν σοὶ τὸ συμβουλεύω. Δὲν βλέπεις ὅτι ἐκάστη ὦρα αὐξάνει τὴν γοητείαν ἣν ἐπὶ τῆς Μαριωρῆς ἐξασκεῖς; Ἀπώλεσο ἂν ἐπιταχύνῃς τὰ πράγματα. Ἀνάμεινον μέχρι τῆς ἐντελοῦς θεραπείας σου. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περι-

πτώσει, μὴ ἔλθῃς πρὶν μὲ εἰδοποιήσης, διότι πολὺ φοβοῦμαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς αἰφνιδίας ἀφίξεώς σου.

Ἡ δεσποινὶς Δὰβ ἐφάνη εὐχαριστηθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ μας, καὶ ἐγκαρδιώτατα μοὶ ἔτεινε ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της Σήμερον μετὰ μεσημβρίαν ἐπιστρέφουσα ἐκ Ρίβερμουθ ἐφ' ἀμάξης ἔστη πρὸς στιγμήν εἰς τὴν θύραν. Μετέβη ἐκεῖ διὰ τὰς φωτογραφίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ φωτογράφος δὲν εἶχεν ἐπιτύχη καὶ ἠναγκάσθη νὰ φωτογραφηθῇ ἐκ νέου. Νομίζω ὅτι ἀπόκρυφος ἀνησυχία τὴν ταράσσει, διότι φαίνεται βεβουλισμένη εἰς σκέψεις, παρὰ τὸ σύνθηρος. Ἰσως ἀπατώμαι, ἀλλὰ . . . τελειώνω χωρὶς νὰ σοὶ εἶπω ὅ,τι ἤθελον νὰ σοὶ ὁμολογήσω. Ὁ πατήρ μου θέλει νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὸν περίπατον, ὅστις εἶναι τώρα ἡ τακτικὴ δίκαιά του.

ΙΑ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

29 Αὐγούστου.

Σοὶ γράφω ἐν μεγίστῃ βία ἵνα σοὶ εἶπω τί συνέβη ἀπὸ τῆς χθεσινῆς ἐσπερινῆς ἐπιστολῆς μου. Εὐρίσκομαι ἐν ἀπεριγράπτῳ ἀμηχανίᾳ, ἐν μόνον εἶναι σαφέστατον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς Πεῦκα. Ἡ Μαριωρὴ ὠμολόγησε τὰ πάντα πρὸς τὸν πατέρα της. Πρὸ μιᾶς ὥρας τὴν εἶδον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὸν κήπον, ἰδοὺ δὲ τί μὲ εἶπε διὰ βραχέων. Ὁ ὑποπλοίαρχος Βράδλεϋ, ὁ ἐν Ρίβερμουθ διαμένων, τὴν ἐρωτεύεται ἐπιμόνως ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, ἐνθαρρυνόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις εἶναι παλαιὸς φίλος τοῦ πατρὸς τοῦ νέου τούτου. Χθὲς—καλῶς τὴν εἶχον ἴδῃ τεταραγμένην ὅτε ἔστη πρὸ τῆς θύρας μας—ὁ συνταγματάρχης ὠμίλησεν εἰς τὴν Μαριωρὴν περὶ τοῦ κ. Βράδλεϋ, βιάζων αὐτὴν ν' ἀποδεχθῇ τοῦτον. Ἡ Μαριωρὴ θαρραλέως ἐξέφρασε τὴν πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον ἀποστροφήν της καὶ τέλος ὠμολόγησε πρὸς τὸς πατέρα της . . . ἀγνοῶ ἀληθῶς τί ὠμολόγησε πρὸς αὐτόν. Ἡ ὁμολογία θὰ ἦτο ἀόριστος, οἰαδὴποτε ὅμως καὶ ἂν ἦτο, παρώργισε τὸν συνταγματάρχην. Ὑποθέτω ὅτι εὐρίσκομαι ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀφοῦ ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς πίπτει ἐπ' ἐμοῦ—ἂν καὶ τῆς ὀργῆς ταύτης δὲν εἶμαι τόσον ἄξιος, διότι ἐπὶ τέλους δὲν ἠνόνησα λαθραίαν ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ πάντοτε ἐνήργησα μετὰ τῆς μεταλειτέρας ἐπιφυλάξεως καὶ οὐδὲν μεμπτέον εὐρίσκω εἰς τὴν διαγωγὴν μου. Ὅλον τὸ κακόν, ἂν τοιοῦτον ὑπάρχη, ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συνταγματάρχου. Οὐχ ἦτον αἱ μεταξὺ τῶν δύο οἴκων μας ὑπάρχουσαι φιλικαὶ σχέσεις θὰ διακοπῶσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Σὲ ὑποθέτω κραυγάζοντα:—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τοὺς δύο οἴκους σας!—Θέλεις νὰ μάθῃς τί συμβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, θὰ προσπαθήσω δὲ νὰ σὲ πληροφορήσω ὅσον δύναμαι κάλλιον. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Σεπτεμβρίου. . . Μὴ ἔλθῃς. . . Ὁ συνταγματάρχης κἀθηται εἰς τὴν αὐλὴν ἄγριος. Ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κή-

πον συνομιλίας μου δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὴν Μαριωρὴν.

ΙΒ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Θωμᾷ Διλῶν, εἰς Νέαν Ὑόρκην.

30 Αὐγούστου.

Φίλτατε ἰατρί,

Ἄν ἔχῃτε ἰσχύν τινα ἐπὶ τοῦ Φλέμιγκ, μεταχειρισθῆτέ την, παρακαλῶ, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃτε νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν μου. Περιστάσεις τινές, ὧν τὴν ἐξήγησιν θέλετε μάθῃ ἐντὸς ὀλίγου, μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σὰς δηλώσω ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὁ φίλος μας πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Εἰξεύρω τί σὰς λέγω ὅταν σὰς διαβεβαιῶ ὅτι ἡ ἐκτέλεισις τοῦ σχεδίου του θὰ ἔχῃ θλιβερά ἐπακολουθήματα. Διὰ τῆς ἐπιμονῆς σας εἰς τὸ νὰ μείνῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἢ εἰς τὸ νὰ μεταβῇ ὅπουδῆποτε ἀλλαχοῦ, θὰ παρᾶσχητε οὐχὶ μόνον πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐμὲ μεγίστην ἐκδούλευσιν. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰς συμβουλὰς σας δὲν ἔ' ἀναφέρῃτε τὸ ὄνομά μου. Μὲ γνωρίζετε ἀρκούντως, φίλτατε ἰατρί, ὥστε θὰ εἴσθε πεπεισμένοι ὅτι ἀφ' οὗ ζητῶ τὴν μυστικὴν σύμπτραξίν σας, θὰ ἔχω λόγους τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιδοκιμάσῃτε ὅταν μάθῃτε. Εὐτυχῆς λογιζομαι γνωρίζων ὑμῖν ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ πατρὸς μου τοσοῦτον προώδευσεν, ὥστε δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσθενὴς πλέον.

Διατελῶ μετὰ τῆς εἰλικρινεστέρως ὑπολήψεως, κλπ. κλπ.

ΙΓ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

31 Αὐγούστου.

Ἡ ἐπιστολὴ ἡ ἀγγέλλουσα τὴν παράφρονα ἀπόφασίν σου τοῦ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ἐλήφθη τῇ στιγμῇ ταύτῃ. Σὲ ἰκετεύω νὰ σκεφθῇς τοιοῦτον διαβήμα θὰ ἔχῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, εἰς τὰ ἰδικά σου συμφέροντα καὶ εἰς τὰ ἰδικά μου. Θὰ κάμῃς νὰ ἐξοργισθῇ ὁ συνταγματάρχης, καὶ παρὰ τὴν μεγίστην πρὸς τὴν Μαριωρὴν ἀγάπην του θὰ ἔλθῃ εἰς τὰ ἔσχατα ὅταν τῷ ἐναντιωθῶσι. Βεβαίως δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν κακομεταχειρισθῇ μ' ὅλα ταῦτα τοιοῦτο θὰ ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς Πεῦκα παρουσίας σου εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἀνάμεινον τὰ συμβάντα. Ἄλλως τε ὁ Διλῶν μοὶ γράφει ὅτι δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ ἐπιχειρήσῃς τοσοῦτον μακρὸν ταξιδιον, λέγει δὲ ὅτι ὁ θαλάσσιος ἀήρ θὰ σὲ βλάβῃ πολὺ, καὶ ὅτι ἂν θέλῃς νὰ μεταβῇς ἀλλαχοῦ, νὰ ὑπάγῃς εἰς μεσόγειον μέρος. Πίστευσε καὶ αὐτόν καὶ ἐμέ.

ΙΔ'

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

1 Σεπτεμβρίου

1.—Ἐδουάρδῳ Δελανέυ.

Ἐλαβον ἐπιστολήν. Διάβολος νὰ πάρῃ Διλῶν. Ἐπρεπε νὰ ἦμαι ὄρθιος. I. Φ.

2.—Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

Μεῖνε ἡσυχος. Θὰ περιπέξῃς πράγματα. Μὴ ἐπιχειρήσῃς οὐδὲν πρὶν σὲ εἰδοποιήσω.

E. Δ.

3.—Ἐδουάρδῳ Δελανέυ.

Διαμονή μου εἰς Πεῦκα δυνατὸν γενέσθαι κρυφία. Ἀνάγκη νὰ τὴν ἴδω. I. Φ.

4.—Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

Καὶ τὸ συλλογίζεσαι; Μάταιος κόπος. Συνταγματάρχης ἐφυλάκισε M. ἐντὸς δωματίου της. Δὲν θὰ τὴν ἴδῃς λοιπόν.

E. Δ.

5.—Ἐδουάρδῳ Δελανέυ

Ἐφυλακίσθη ἐντὸς δωματίου της! Πανάγαθε Θεέ! αὐτὸ μὲ ἀποφασίζει. Ἀναχωρῶ διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς μεσημβρίας.

I. Φ.

ΙΕ'

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1872, ἐν ᾧ ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει τοῦ σταθμοῦ Χάμπτων, τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν μ. μ. νεανίας, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου ὑπρέτου ὃν ἐκάλει Βάτκις, ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ, ἔλαβεν ἀγοραίαν ἀμαξάν καὶ διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς Πεῦκα. Ἀφίχθεις εἰς τὴν θύραν ἐπαύλεως, μιλιά τινα ἀπέχουσαν τοῦ σταθμοῦ, κατήλθε μετὰ κόπου, καὶ ἐθεώρησε ταχέως τὴν ὁδόν, ὥσει ἀσυνειθιστόν τι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ ἐξέπληττε τὴν ὄρασίν του. Στηριχθεις αὐθὶς ἐπὶ τοῦ Βάτκις, μετέβη βραδέως εἰς τὴν ἐπαυλίαν καὶ ἐζήτησε τὸν κ. Ἐδουάρδον Δελανέυ. Γέρων τις ὑποδεχθεις τοῦτον τῷ ἀπήντησεν ὅτι ὁ κ. Ἐδουάρδος εἶχεν ἀναχωρήσῃ τὴν προτετραίαν εἰς Βοστώνην, ἀλλ' ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Δελανέυ εὐρίσκετο ἐντὸς. Τοῦτο δὲν ἐφάνη εὐχαριστήσαν τὸν νέον, ἐρωτήσαντα ἂν ὁ κ. Ἐδουάρδος Δελανέυ εἶχεν ἀφήσῃ ἐπιστολήν τινα διὰ τὸν κ. Ἰωάννην Φλέμιγκ. Πραγματικῶς δὲ ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ ἐπ' ὀνόματι τούτου, ἣν ὁ γέρον μετ' ἀπουσίαν λεπτῶν τιῶν ἐκόμισεν. Ἰδοὺ αὕτη.

ΙΣ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

1 Σεπτεμβρίου.

Κατέχομαι ὑπὸ μεγίστου φόβου δι' ὅ,τι ἐπραξα. Ἀρχόμενος τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης μόνον σκοπὸν εἶχον νὰ διασκεδάσω ἀσθενῆ. Ἐπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθην καλλίτερον, πεπεισμένος ὅτι ἐνόεις τὴν ἀστειότητά μου, ἠγνόουν δὲ ὅτι ἐξελάμβανες ταύτην ὡς σπουδαίαν. Τί νὰ σοὶ εἶπω; Δέχομαι ὅλας τὰς ὕβρεις σου. Προσεπάθησα, διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω, νὰ κάμω μικρόν τι μυθιστόρημα, γλυκὺ καὶ ἀνώδυνον εἰδύλλιον. . . Βλέπω ὅτι ἐπέτυχα πέραν τοῦ δέοντος! Ὁ πατήρ μου οὐδὲν γνωρίζει περὶ τούτων, ὥστε ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν κακομεταχειρισθῇς. Ἐγὼ ὅμως φεύγω τὴν μακίαν ἡτῆς θὰ σὲ καταλάβῃ εἰς τὸ τέλος, ὅταν μάθῃς, ἀτυχῆ μου Ἰωάννη, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐπαυλις ἀπέναντι τῆς οἰκίας μας, οὔτε αὐλή, οὔτε αἰώρα, οὔτε ποσῶς Μαριωρὴ Δὰβ!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ